

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Domańska

Ławnicy: Elżbieta Lucyna Tatarowicz

Alicja Gołaszewska

Protokolanci: Izabela Pałyska, Agnieszka Walecka

przy udziale Prokuratorów: Radosława Cieślińskiego, Krzysztofa Stańczuka, Magdaleny Kołodziej, Moniki Harasim, Radosława Jancewicza

po rozpoznaniu: w dniach 24 lutego, 18 marca, 24 kwietnia, 15 maja, 8 czerwca, 15 lipca, 10 września i 5 listopada 2015 roku

sprawy:

1. A. A. (1), s. A. i R., urodzonego (...) w O.,

2. A. A., s. S. i A. (A.), urodzonego (...) w W.,

oskarżonych o to, że:

I. na początku maja 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie z dwoma nieustalonymi mężczyznami obywatelstwa (...), którzy posługiwali się imionami N. i A. dopuścili się handlu ludźmi - K. N. w ten sposób, iż zwerbowali wyżej wymienioną pokrzywdzoną na terenie (...) w W., a następnie wykorzystując jej stan bezradności spowodowany upojeniem alkoholowym oraz zażyciem kokainy przekazali K. N. za kwotę 650 EURO w celu wykorzystania w prostytucji dwóm ustalonym mężczyznom obywatelstwa (...), wobec których toczą się odrębne postępowania karne, ***tj. o czyn z art. 189a § 1 kk,***

a nadto **A. A. (1)** o to, że:

II. w dniu 26 maja 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną obywatelstwa (...), przeciwko któremu toczy się odrębne postępowania karne, dopuścił się handlu ludźmi - małoletnią J. D. (ur. (...)) w ten sposób, iż po zwerbowaniu wyżej wymienionej pokrzywdzonej na terenie (...) w W. przez wyżej wymienionego ustalonego mężczyznę przechował ją przez jedną noc w swoim mieszkaniu, a następnie wprowadzając J. D. w błąd, iż zapewni jej pracę, przekazał pokrzywdzoną w celu wykorzystania w prostytucji ustalonej kobiecie obywatelstwa (...) i ustalonemu mężczyźnie obywatelstwa (...), wobec których toczą się odrębne postępowania karne, ***tj. o czyn z art. 189a § 1 kk,***

III. w bliżej nieokreślonym dniu około 9 listopada 2009 roku na stacji paliw zlokalizowanej na trasie W. - G. woj. (...) dopuścił się handlu ludźmi - J. K. w ten sposób, iż stosując podstęp sprowadzający się do zaaranżowania spotkania wyżej wymienionej pokrzywdzonej z nieustalonym mężczyzną narodowości (...) posługującym się imieniem M. pod pretekstem nawiązania znajomości ukierunkowanej na stworzenia nieformalnego związku, przekazał J. K. wyżej wymienionemu mężczyźnie w celu wykorzystania w prostytucji, ***tj. o czyn z art. 189a § 1 kk,***

IV. nieustalonego dnia w okresie od trzeciej dekady listopada 2009 roku do dnia 1 grudnia 2009 roku w W. woj. (...) dopuścił się handlu ludźmi - Z. M. w ten sposób, iż zwerbował wyżej wymienioną pokrzywdzoną na terenie (...) w W., a następnie wykorzystując jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania wynikającą z upośledzenie umysłowego w stopniu umiarkowanym oraz cech osobowości, a także wprowadzając Z. M. w błąd, iż zapewni jej pracę, przekazał pokrzywdzoną za kwotę 350 EURO w celu wykorzystania w prostytucji ustalonemu mężczyźnie obywatelstwa (...), wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, **tj. o czyn z art. 189a § 1 kk**

orzeka:

I. oskarżonego A. A. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za ten czyn na podstawie art. 189a § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec niego przepadek równowartości kwoty 150 (sto pięćdziesiąt) euro tj. korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa;

II. oskarżonego A. A. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, wyczerpującego ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 189a § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec niego przepadek równowartości kwoty 150 (sto pięćdziesiąt) euro tj. korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa;

III. oskarżonego A. A. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, wyczerpującego ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 189a § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego A. A. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, przyjmując że przypisany mu czyn popełnił w bliżej nieokreślonym dniu w okresie październik-listopad 2009 roku, wyczerpującego ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 189a § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec niego przepadek równowartości kwoty 350 (trzysta pięćdziesiąt) euro tj. korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa;

V. oskarżonego A. A. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, wyczerpującego ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 189a § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, 85a kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, tj. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, łączy wymierzone oskarżonemu A. A. w punktach II - V kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A. A. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 września 2013 roku do dnia 20 grudnia 2013 roku;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. L. kwotę 1620 (tysiąca sześciuset dwudziestu) złotych, powiększoną o stawkę 23% podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. A. w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I Instancji;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 1740 (tysiąca siedmiuset czterdziestu) złotych, powiększoną o stawkę 23% podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. A. w postępowaniu przed Sądem I Instancji;

VIII. zwalnia A. A. i A. A. (1) od ponoszenia kosztów postępowania, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

XIIK 145/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy na podstawie ujawnionego w toku postępowania sądowego materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. w 2007 roku przyjechała do W. i w okresie 2007-2008 roku przebywała w W., utrzymując się z uprawiania prostytucji na D. i w jego okolicy oraz z kradzieży. W kwietniu 2008 roku jeden z jej klientów zaproponował jej wyjazd do (...), gdzie przebywała do maja 2008 roku i zarabiała uprawiając prostytucję. Po powrocie do (...) na początku maja 2008 roku K. N. znowu przebywała na D., gdzie w kilka dni po powrocie z L. spotkała dawnego znajomego - oskarżonego A. A., którego знаła pod przezwiskiem O.. Podczas drugiego lub trzeciego spotkania po powrocie K. N. z (...), spożywała ona razem z A. A. alkohol. A. poinformował ją, że musi coś załatwić, ale wróci na dworzec i wtedy pójdą razem do baru. A. wrócił z trzema innymi B. - oskarżonym A. A. oraz jego synem (lub synem jego konkubiny) P. (...) i z N. i w piątkę zaczęli odwiedzać kolejne bary, w których spożywali alkohol. A. wiedząc, że K. N. zajmuje się prostytucją zaproponował jej, pracę „na procent” z jego znajomymi, jako prostytutka, ale odmówiła. Mimo to oskarżeni skontaktowali się z zajmującym się sutenerstwem D. Y. i przekazali mu informację, że przebywają z dziewczyną, która chce pracować i zaproponowali, aby rozmówca przyjechał i porozmawiał z K. N.. Po pewnym czasie do baru przyjechali zajmująca się prostytucją i sutenerstwem K. Ł. i jej mąż D. Y., Ł. zaczęła opowiadać K. N. o swoim zajęciu – uprawianiu prostytucji przy drodze oraz zarobkach. Zaproponowała K. N. 30% zarobionych przez nią pieniędzy, jeśli zdecyduje się pracować wspólnie z nimi, jednocześnie jednak nie chciała dać pieniędzy D. Y. na zapłatę za K. N. – miała ukryte przed nim pieniądze dla swojej matki. K. N. nie zgodziła się na tę propozycję i razem z oskarżonymi, P. i N. opuściła bar i pojechali do kolejnego. W tym barze (...) dalej piła alkohol, zażyła także otrzymaną od A. A. kokainę i zaczęła tracić kontakt z rzeczywistością. W tym czasie, gdy K. N. była odurzona alkoholem i kokainą do baru przyjechali A. A. (5) oraz jej bracia B. A. i D. A., do których dzwonił wcześniej A. A. (7), informując ich o możliwości kupna K. N.. B. A. zaczął prowadzić z A. A. negocjacje dotyczące K. N.. Ostatecznie została ustalona cena za przejęcie K. N. w wysokości 650 euro i B. A. ze swoim bratem uiszcili tę kwotę, następnie A. A. (5) z braćmi, mężem Y., jego synem S. E. i K. B. (1) (konkubina A.) zabrali K. N. samochodem do swojego miejsca pobytu w okolicy W.. A. A., A. A. (7), P. i N. podzielili się pieniędzmi uzyskanymi za K. N.. Następnego dnia K. N. dowiedziała się od A. A. (5), że ta zapłaciła za nią 4000 złotych O. i że teraz musi to odpracować jako prostytutka. Taką samą informację otrzymała od B. A., który zawiózł ją na drogę, gdzie po zastraszeniu jej przez A. i A. zaczęła pracować jako prostytutka. Po krótkim czasie K. N. zamieszkała z S. E., któremu przekazywała pieniądze zarobione na uprawianiu prostytucji.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015 roku sygn. akt VIIIK 156/13 (nieprawomocny) B. E. A. został uznany za winnego tego, że na przełomie kwietnia i maja 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. E. ps. (...) dopuścił się handlu ludźmi w ten sposób, że po przeprowadzeniu negocjacji przyjął za kwotę 650 euro od A. A. (1) i trzech innych nieustalonych mężczyzn obywatelstwa (...) o imionach O. ps. (...), N. i A. w celu jej dalszego przekazania temuż S. E. w zamian za zwrot mu powyższej kwoty w celu wykorzystania w prostytucji K. N., którą wcześniej wskazani czterej mężczyźni doprowadzili do stanu bezradności upijając alkoholem i częstując kokainą, tj. czynu z art. 189a § 1 k.k.

J. D. urodziła się (...). W maju 2008 roku J. D. przyjechała do W., gdzie na D. poznała B. - G. I. - (...). M. zaproponował J. D. pracę, nie wskazując wprost, że propozycja dotyczy prostytucji, ale użył słów które sugerowały to. J. D. z uwagi na brak pieniędzy zgodziła się na propozycję M. i razem z nim pojechała do sklepu, przy którym spotkali się z oskarżonym A. A.. Następnie razem z mężczyznami i towarzyszącą A. kobietą, jego konkubiną S. D., J. D. pojechała do domu, w którym mieszkał oskarżony. Po spędzonej tam nocy 26 maja 2008 roku oskarżony A. przekazał ją M., a ten zawiózł ją na spotkanie z K. Ł. i D. Y., J. D. rozmawiała z K. Ł., a M. rozmawiał z D. Y.. J. D. zdecydowała się pojechać z Ł. i S., przed blokiem w którym mieszkali Ł. i S., Ł. poinformowała ją, jaki charakter pracy jej proponuje, J. D., której zależało na zarabianiu pieniędzy, przystała na tę propozycję myśląc, że będzie pracowała w agencji towarzyskiej. W rozmowie J. D. wskazała, że nie ma dowodu osobistego z uwagi na to, że jest niepełnoletnia. Od następnego dnia J. D. rozpoczęła pracę jako prostytutka na drodze w okolicy K., zamieszkała z K. Ł. i D. Y., pracując jako prostytutka i przekazując im zarobione pieniądze.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2015 roku sygn. akt XVIII K 132/14 (nieprawomocny) K. Ł. została uznana za winną tego, że w dniu 27 maja 2008 r. w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną obywatelstwa (...), wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne, dopuściła się handlu ludźmi – małoletnią J. D. (ur. (...)) w ten sposób, że przyjęła od dwóch ustalonych mężczyzn narodowości (...), wobec których toczą się odrębne postępowania karne za nieustaloną kwotę w celu wykorzystania w prostytucji małoletnią J. D., która uprzednio została zwerbowana na D. w W., a w tym po jej uprzednim wprowadzeniu w błąd przez jednego z w/w ustalonych mężczyzn narodowości (...), co do zapewnienia jej zatrudnienia, a następnie do dnia 1 czerwca 2008 r. czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez J. D. na drodze nr (...) w okolicach m. T. w ten sposób, że codziennie pobierała od pokrzywdzonej wszystkie zarobione przez nią pieniądze w kwocie co najmniej 500 zł dziennie, przy czym czynu tego dopuściła się czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 189a § 1 kk w zb. z art. 204 § 2 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

J. K. od lata 2009 roku pracowała jako prostytutka przy drodze w okolicy K., do czego namówili ją B. A., D. A. i A. A. (5). J. K. oddawała im zarobione pieniądze, ale po pewnym czasie uciekła od nich, nie odbierała od nich telefonów, a gdy B. A. udało się z nią skontaktować, poinformowała go, że nie chce do nich wracać. W kilka tygodni po ucieczce, w październiku-listopadzie 2009 roku J. K. przyjechała do W. na bazar na S. (...) na zakupy. Spotkała tam oskarżonego A. A. (1), który ją zaczepił i zaczął z nią rozmawiać. Podczas rozmowy oskarżony wprowadził J. K. w błąd, co do swoich dalszych planów i zaproponował jej, że pozna ją ze swoim kolegą, który szuka dla siebie dziewczyny – miał to być układ towarzyski, na który J. K. zgodziła się, licząc na to, że pozna kogoś normalnego, z kim mogłaby zamieszkać i ułożyć sobie życie. Po uzyskaniu za pomocą podstępny zgody J. K., A. A. (7) pojechał z nią na stację benzynową w okolicy G., gdzie poznała B. o imieniu M. i jego wujka. Wsiadła razem z M. do samochodu, w samochodzie B. powiedział jej, że zamieszkają razem, a jeśli nie będzie jej się podobało, to wróci do domu. W tym czasie wujek M. rozmawiał na stacji benzynowej z oskarżonym A., po zakończeniu rozmowy wujek wrócił do samochodu i odjechali razem. Do mieszkania M. w G. przyjechali bez wujka, którego po drodze odwieźli do domu. Na miejscu na drugi dzień po przyjeździe, M. kupił J. K. ubrania odpowiednie do uprawiania prostytucji i poinformował ją, że wie iż pracowała, jako prostytutka dla B. A. i teraz będzie pracować dla niego. Od tej pory J. K. pracowała jako prostytutka, zarobione pieniądze oddając M.. Przed Bożym Narodzeniem J. K. uciekła od M..

Z. M. zgodnie z zaświadczeniami psychiatrycznymi z dnia 31 października 2000 roku i 10 marca 2003 roku jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu umiarkowanym. Pod koniec 2009 roku Z. M. spędzała czas m.in. na D. w W., gdzie w listopadzie/grudniu 2009 roku jej koleżanka przedstawiła jej oskarżonego A.-A.. Oskarżony zaoferował jej pomoc w znalezieniu pracy, nie wskazywał na szczegóły tej pracy, powiedział Z. M., że może jej załatwić pracę w (...) lub (...). Z. M. nie zgodziła się na wyjazd, ale poszła z oskarżonym do mieszkania nr (...) na ul.(...), niedaleko S. (...), licząc na to, że oskarżony załatwi jej pracę w sklepie lub (...). W mieszkaniu oskarżony powiedział, że ma dla (...) pracę w (...) lub (...) i wówczas zorientowała się, że propozycja dotyczy prostytucji. Po kłótni oskarżonego z konkubiną, Z. M. i oskarżony wyszli do baru obok S. (...), gdzie grali na automatach, a potem wrócili do mieszkania. Następnego dnia Z. M. przebywała na targowisku na S. (...)a z kolegą oskarżonego A., następnie udała się z oskarżonym do baru, a potem do mieszkania na T.. Tam doszło do spotkania z B. A., który zapłacił oskarżonemu A. za Z. M. kwotę 350 euro i zabrał ją do mieszkania, w którym przebywał wraz z konkubiną K. B. (1). Następnego dnia Z. M. otrzymała wyzywające ubranie i została poinformowana, że ma uprawiać prostytucję i przekazywać zarobione pieniądze A.. Następnie została przewieziona na drogę, gdzie miała świadczyć usługi seksualne, za kwoty określone przez A. i B.. W związku z zachowaniem Z. M., która nie umawiała się z klientami i z którą na skutek upośledzenia był utrudniony kontakt, następnego dnia B. A. odwiózł ją do oskarżonego A., który miał oddać mu pieniądze – ostatecznie do zwrotu pieniędzy nie doszło na skutek braku pieniędzy i późniejszego zatrzymania A..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015 roku sygn. akt XVIII K 156/13 (nieprawomocny) B. E. A. został uznany za winnego tego, że na przełomie listopada i grudnia 2009 roku, nie później jednak niż 01 grudnia 2009 roku w W. woj. (...) dopuścił się handlu ludźmi – Z. M. – w ten sposób, że przyjął od A. A. (1) za kwotę 350 euro w celu wykorzystania w prostytucji Z. M., którą A. A. (7) uprzednio zwerbował wyzyskując jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania wynikającą z jej upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym oraz jej

cech osobowości, a następnie przez jeden dzień usiłował czerpać korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez Z. M. w ten sposób, że z zarobionych tak pieniędzy miała mu oddawać połowę, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jej stan zdrowia, tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. A. (7) jest osobą trzykrotnie karaną: wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 maja 2010 roku sygn. akt VIIIK 412/08 za czyny z art. 211 kk, 270 § 1 kk i 270 § 3 kk, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 22 stycznia 2015 roku sygn. akt IIIK 14/13 za czyn z art. 229 § 3 kk i wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 17 lutego 2015 roku sygn. akt IIK 1110/14 za czyn z art. 278 § 1kk. Wskazany powyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 maja 2010 roku, sygn. akt VIIIK 412/08, A. A. (7) został uznany za winnego tego, że w dniu 18 czerwca 2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, uprowadził nieporadną ze względu na jej stan psychiczny i stwierdzone upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim A. M. w ten sposób, że wbrew woli sprawującej nad A. M. władzę rodzicielską matki M. M. (2) oraz wbrew woli wychowawców Pogotowia (...) w W., w którym A. M. została umieszczona, wywiózł ją z W. do F. na terenie (...), to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 211 kk i za to na podstawie art. 211 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto został uznany za winnego tego, że w dniu 6 lipca 2008 r. w W., w trakcie czynności zatrzymania dokonanej przez funkcjonariuszy Policji, posłużył się jako autentycznym, podrobionym dowodem osobistym nr (...), zawierającym jego wizerunek, a wystawionym na nazwisko H. M., to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. A. A. (7) został także uznany za winnego tego, że w okresie od dnia 25 czerwca 2008 r. do dnia 6 lipca 2008 r. w W., czynił przygotowania do użycia, jako autentycznego, podrobionego prawa jazdy o numerze (...) z własną fotografią, wystawionego na nazwisko H. M., w ten sposób, że posiadał wymienione prawo jazdy z zamiarem okazania go podczas kontroli drogowej, to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 270 § 3 kk i za to na podstawie art. 270 § 3 kk został skazany na karę 40 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 50 złotych. Na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności w punktach zostały połączone i wymierzona została oskarżonemu kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności.

A. A. jest osobą 12 – krotnie karaną za czyny z art. 280 § 2 kk, 178 a § 1 kk, 244 kk, 222 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 278 § 1 i 5 kk i art. 288 § 1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień A. A. (k. 1968-1969, k. 1971-1973, k. 2302 – 2308), częściowo zeznań: K. N. (k. 1307 od słów „ja byłam” do słów „pojawiły” z k. 1309, z k. 1312 od słów „w (...) byłam” do k. 1314 do słów „miałam klientów”, z k. 1314 od słów „po dwóch nocach” do słów „to koledzy”, z k. 1315 od słów „w tym domu” do słów „do pracy”, z k. 1317 od słów „po powrocie” do k. 1318 do słów „tych kobiet”, z k. 1319 od słów „na pytanie” do słów „u tych B., 2922-2926), J. K. (k. 519-523, 525-529, 572-573), J. D. (k. 50-53, 102-103, 109-110, 426-430), Z. M. (k. 232-235, 240-242, 570-571, 2432-2433), K. Ł. (k. 78-79 do słów „alfonsów”, k. 99 od słów „jeżeli chodzi o okresy” do k. 100, k. 134 od słów „w dniu wczorajszym” do k. 136 do słów „w tej sprawie”, k. 196-197, k. 424 od słów „alfonsem A.” do k. 424 odwrót do słów „nie jeździłam”, z k. 1857 odwrót do k. 1858, k. 1869 odwrót od słów „potwierdzam” do k. 1871 do słów „ktoś z nim rozmawiał”, 2930-2932), A. A. (5) (k. 1749 od słów „do zarzutu z pkt 2” do k. 1750 do słów (...), k. 1758 od słów „pamiętam” do słów „nie wróciła” oraz od słów „w tym miejscu” do słów „nie znam” i z k. 1759 od słów „chcę teraz powiedzieć” do k. 1760, potwierdza k. 1880 odwrót od słów „chcę teraz powiedzieć” do k. 1881 – do końca protokołu, 2600-2602 i 2918-2921), S. E. (k. 1875-1877 do słów „się spotykały”, 2921-2922), D. A. (k. 611 od słów „znam M.” do słowa (...), 902 od słów „w tym miejscu” – drugi akapit do słowa (...), k. 910-913, k. 1326-1327, 2926-2930), B. A. (k. 500-502, 513-516, 541-543, 574-577, 615-616, 882-885, 913a-917, 927-931, 1074-1077, 1078-1081, 1084-1086, 1322-1325, 1761-1762, 1899-1900) oraz ujawnionych dokumentów: k. 3007-3008 – wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIIIK 412/08, - k. 3009-3025 – wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIII K 156/13, k. 3026-3033 – wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIII K 289/13, k. 3034-3040 - wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XVIII K 132/14, k. 3091-3092 – protokół okazania, k. 3097-3099 – informacja II Urzędu Skarbowego w R., k. 3121-3122, 3123-3125 – dane o karalności, k. 1909, 2027, 2029-2031, 3132-3134 – informacja Urzędu Skarbowego w W., k. 3200-3201 – odpis wyroku Sądu Apelacyjnego

w Warszawie II AKa 207/15, k. 3202- notatka urzędowa, k. 363-364, 365-366 – protokoły okazania, k. 27, 28, 29, 93, 138, 141, 177, 361, 362, 508, 580, 1107, 1321, 1888 – tablice poglądowe, k. 30-32 – sprawozdanie, k. 67-71, 90-90c, 546-553 – protokoły eksperymentów procesowych, k. 72-76, 235 – dokumentacja zdjęciowa, k. 92 – telegram, k. 180 – protokół zatrzymania, k. 182-184, 185-188, 189-190 – protokoły przeszukania, k. 192-194, 482-483, 484-485, 503, 504, 1962-1963 – protokół okazania, k. 198-200 – protokół oględzin, k. 249, 318-321, 566-568 – opinie dot. Z. M., k. 257-259, 438-440 – protokoły przesłuchania biegłych, k. 263 – orzeczenie o stopniu niepełnosprawności Z. M., k. 293-296 – zaświadczenia o stanie zdrowia Z. M., k. 317 – zawiadomienie o wprowadzeniu kary, k. 345-357 – protokół wizji lokalnej, k. 392-397 – opinia psychologiczna dot. M. B. (1), k. 417-422, 453-457 – opinia psychologiczna dot. J. M. (1), k. 556-564 – opinia psychologiczna dot. M. T., k. 598-604 – opinia psychologiczna dot. M. B. (2), k. 627-869 – komunikaty z odsłuchu, k. 870-873, 875-876 – notatki służbowe, k. 877-880 – płyta CD wraz z protokołem oględzin, k. 886-887, 1328-1329 – protokoły oględzin akt, k. 888-892 – kopia wyroku V K 189/10, k. 893-895 – kopia wyroku II AKa 235/12, k. 938-1073, 1108-1297, 1839-1854 – tłumaczenia zapisu rozmów, k. 1330-1347 – kopia wyroku IIK 470/09, k. 1348-1612, 1626-1744 – tłumaczenia, k. 1619-1623, 2970-2971 – opinia dot. K. N., k. 1751-1757 – opinia dot. K. B. (1), k. 1799-1818 – kopia wyroku IIK 716/12, k. 1917-1920 – opinia DNA, k. 19231-192332 – protokół odtworzenia rozmów, k. 1999-2003 – opinia sądowo psychiatryczna dot. osk. A. A., k. 2011 – notatka urzędowa, k. 2024, 2025 – wywiady środowiskowe, k. 2141 – opinia o skazanym dot. osk. A. A., k. 2326-2350 – kopia aktu oskarżenia w sprawie VIIIK 156/13, k. 2351-2355 – kopia wyroku XVIIIK 289/13, k. 2376-2390 – kopia aktu oskarżenia w sprawie XVIIIK 132/14, k. 2399-2410 – kopia aktu oskarżenia w sprawie VK 68/14, k. 2416-2426 – kopia aktu oskarżenia w sprawie IIK 204/14, k. 2572 – opinia psychologiczna dot. Z. M., k. 2663-2684 – opinia sądowo psychiatryczna i psychologiczna dot. A. E., k. 2788 – uzupełnienie do opinii o świadku Z. M., k. 2914-2915 – opinia dot. M. B. (1), opinia psychologiczna dot. K. Ł..

Oskarżony A. A. (7) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśniał zarówno podczas postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. W wyjaśnieniach z dnia 17.03.2010 r. (k. 303 - 304) oskarżony opisał spotkanie oraz wygląd zewnętrzny Z. M.. Stwierdził, iż określiła mu swój wiek na 26-27 lat. Poznał ją na D. w W.. A. wskazał, że kobieta sama do niego podeszła, podczas gdy on grał na automatach. Kupił jej herbatę z ginem, ponieważ powiedziała mu, że jest przeziębiona. Wtedy też poznała B. A.. Relacja oskarżonego wskazuje, że Z. M. szukała pracy. Dwa dni po spotkaniu oskarżony otrzymał telefon od w/w osób. Kobieta stwierdziła, że chciałaby pracować: „na S. albo byle gdzie”. Doszło do spotkania w mieszkaniu A. przy ul. (...). Obecni byli: B. E. A. wraz z bratem oraz Z. M.. Wobec braku perspektywy pracy ze strony B., według oskarżonego, kobieta była gotowa podjąć każdą pracę, nawet jako prostytutka. Oskarżony wskazał, że kobieta nadal chciała z nim mieszkać, lecz on oświadczył, że ma żonę. Zostawił ją więc u znajomych B. blisko (...). W mieszkaniu skazanego Z. M. zostawiła torbę z ubraniami. Z relacji oskarżonego wynikało, że B. E. A. zajmował się procederem związanym z prostytutką. Opisał on sytuację, w której w/w wysłał cztery kobiety narodowości (...) do H. do pracy w charakterze prostitutek latem 2009 r. Według relacji oskarżonego kobiety zostały wywiezione przez w/w samochodem marki O. (...) koloru brązowego. Wskazał, że kolejna kobieta została wysłana w październiku – listopadzie tego samego roku do H. w charakterze prostytutki. Pieczę nad kobietami według relacji A., miała sprawować siostra B. E.. Pracowały dla niego dwie kobiety narodowości (...) w charakterze prostitutek „na trasie”.

W wyjaśnieniach z dnia 18.06.2010 r. (k. 333 – 337) A. A. (7) nie przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów oraz złożył wyjaśnienia. Wyjaśnienia oskarżonego skupiły się na B., jego bracie o pseudonimie (...) oraz kuzynie S.. Opisał ich wygląd zewnętrzny. Wskazał, iż trzech mężczyźni trudnią się czerpaniem korzyści z prostitucji. Dodatkowo B. parał się handlem kobietami. Wskazał, że prostytutki B. pracowały na jednej trasie. Stwierdził, że w/w mężczyzna przez cały okres pobytu w (...) zajmował się czerpaniem korzyści z prostitucji i handlem kobietami. Oskarżony opisał ten proceder. B. posyłał prostytutki na trasy oraz płacił za nie haracz mężczyznom narodowości (...). B. zabierał zarobione pieniądze oraz dysponował nimi kupując kobietom ubrania, żywność. Z relacji oskarżonego wynikało, że dzienne obroty wynosiły średnio 1000 zł. Ponadto kobiety dostały polecenie od B., aby zarobione pieniądze wymieniać. Miała to być forma zabezpieczenia. Oskarżony stwierdził, że w czerwcu 2008 r. na trasie w okolicach P. oraz w marcu 2009 r. na trasie „ (...)” pracowały 2 – 3 kobiety. Wskazał, iż latem kobiety pracowały od godz. 8 – 9 do godz. 19 – 20, zimą natomiast od godz. 8 – 9 do godz. 16 – 17. W dalszej części oskarżony wyjaśnił, iż B. do chwili jego zatrzymania

posługiwał się nr tel. (...). Dodał, że szofer, który zawoził kobiety posiadał imię A., natomiast kuzyn B. – D. (S. N. E.). W dalszej części A. opisał sposób werbunku kobiet. Kobiety werbowane były na dworcach, w centrach handlowych, nie tylko w W., ale również w innych miejscowościach. Nie wszystkie kobiety pracowały „na trasie”. Wyjaśnienia oskarżonego wskazały, że (...) sutenerzy płacą mężczyznom narodowości (...) haracz. Miał on wynosić za każdą kobietę kwotę 500 zł na tydzień. Oskarżony stwierdził, że w tym procederze brał udział brat (...) oraz siostra B. zajmująca się prostytutką w H..

Wyjaśniając w dniu 24 czerwca 2010 r. (k. 339 – 340) oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia oraz złożył kolejne. W swojej relacji wskazał, że B. mieszka wraz z kobietami zajmującymi się prostytutką. Nie potrafił dokładnie wskazać tego mieszkania. Stwierdził również, że B. mieszka w nim wraz z kuzynem D.. Podał, że pełne nazwisko w/w mężczyzny brzmiało B. E. A.. Oskarżony stwierdził, że był w mieszkaniu B. oraz widział w nim prostytutki, które opowiadały o dochodach z pracy. Raz bądź dwa razy skazany widział jak B. otrzymywał pieniądze od kobiet. A. wyjaśnił, że w czasie, kiedy przebywała u niego Z. M. mieszkał on w drugim bloku od głównej drogi na ostatnim bądź przedostatnim piętrze. W swojej relacji A. wskazał, że Z. M. była wystawiona na trasie przez B. na jeden dzień. W/w kobieta powiedziała o tym A. oraz potwierdził tę informację szofer – A..

W wyjaśnieniach z 27.09.2013 r. (k. 1782 – 1784) A. A. (7) wyjaśnił, że człowiek o pseudonimie (...) spotkał się z J. D.. Nie wiedział dokładnie jak ów człowiek ma na imię. Wydawało mu się, że M.. Określił jego wiek na 37 – 40 lat. (...) zadzwonił do A. i powiedział mu, że poznał bardzo ładną dziewczynę. Umówił się z nią na placu (...) w W.. A. został poproszony, aby udać się tam samochodem. Dotarli we dwoje na spotkanie. Oskarżony opisał krótko wygląd zewnętrzny dziewczyny. Po spotkaniu pojechali do hotelu, w którym mieszkał A.. Następnego dnia (...) powiedział skazanemu, że dziewczynę trzeba oddać K. Ł. oraz D. Y. żeby dla nich pracowała.

W dniu 2 grudnia 2013 roku (k. 1887 – 1888) A. A. (7) wyjaśnił, że 24 września 2013 r., gdy wrócił z (...) do (...), otrzymał telefon od B.. Pomiędzy mężczyznami doszło do spotkania. Na spotkaniu B. opowiedział A. o tym, że „kupił” K. N. od człowieka o imieniu O. posługującego się pseudonimem (...) (A. A.) oraz zarobił dużą sumę pieniędzy na procederze prostitucji. W/w namawiał K. N., aby pracowała dla niego i odeszła od B.. Kobieta jednak odmówiła. Oskarżony przywołał sytuację, w której zawiózł O. wraz z K. N. z (...) do baru na (...). Widział B., D., P. oraz kobietę, którą określił imieniem A.. Stwierdził, iż podwiózł w/w w okolicę baru, a sam natomiast nie opuszczał samochodu. Jednak B. wraz z O. podeszli do samochodu A. i poprosili o odwiezienie O. na kemping, gdzie mieszkał. Pomiędzy B. a O., jak wyjaśnił oskarżony, doszło do wymiany pieniędzy, ale nie wiedział, o co chodziło. A. ponownie opisał sytuację spotkania z J. D.. Wskazał, iż (...) powiedział, że znalazł dla kobiety pracę, a o fakcie, iż dziewczyna jest małoletnia dowiedział się od adwokata. W swoich wyjaśnieniach A. ponownie przywołał sytuację spotkania z Z. M., która po części była rozbieżna od wersji przedstawionej podczas przesłuchania z dnia 17 marca 2010 r. Oskarżony wyjaśnił, iż chodził na (...) żeby zagrać na automatach. Wtedy zaczęła go Z. M. i zaproponowała mu odbycie stosunku fizycznego za 30 zł. A. kupił jej kawę i zaczęli rozmawiać. Zaproponował jej pracę na bazarze oraz stawkę za dzień w wysokości 40 zł. Biorąc pod uwagę, że kobieta nie miała gdzie spać, oskarżony poszedł przemocować z nią do mieszkania niedaleko jego miejsca zamieszkania. Rano przedstawił żonie Z. M. i powiedział jej, że będzie z nimi pracować. Od tego momentu według relacji A. zaczęli pracować na bazarze. Wieczorem na D. spotkał w/w kobietę w towarzystwie (...), z którym rozmawiała. Powiedziała mu, że idzie z B. oraz zadzwoni, czy będzie jeszcze pracować na bazarze. W trójkę odjechali z (...). A. wrócił do mieszkania, natomiast Z. M. odjechała z B.. Rano kobieta została przywieziona na bazar A.. B. stwierdził, że Z. M. nie nadaje się na prostytutkę. Stąd oskarżony zaczął ponownie pracować z w/w kobietą na bazarze. W dalszej części wyjaśnień A. wskazał, że J. D. każdego wieczoru pojawiała się w „czerwonym barze” przy (...) w towarzystwie (...) i kobiety o imieniu A.. Stwierdził również, że B. składał fałszywe wyjaśnienia jakoby miał on sprzedać w/w kobietę. W swoich wywodach stwierdził ponadto, że K. Ł. zobaczył dopiero na rozprawie w sądzie. Wyjaśnił, że O. ps. (...) poznał w (...) na „stadionie”. Wiedział tylko, że zajmuje się oszustwami pieniędzmi przy kantorach. Ostatni raz widział go jak zawiózł K. do (...), nie był związany z prostytutką.

Składając wyjaśnienia w dniu 11 grudnia 2013 r. (k. 1903 – 1906) A. A. (7) wskazał, iż słyszał, że J. D. pracowała z K. Ł. oraz D. Y. ps. (...), powtórzył wyjaśnienia w zakresie dot. O. ps. (...) i wskazał, iż O. przyjaźnił się z B..

Na rozprawie w dniu 24.02.2015 r. (k. 2302 – 2308) A. A. (7) nie przyznał się zarzucanych mu czynów oraz złożył wyjaśnienia. Zarzucił A., (...) oraz N. udział w kradzieżach. Sam stwierdził, że nigdy nie brał udziału w dokonywaniu tego typu przestępstw. A. spotkał na D. podczas gry na automatach. Natomiast wszystkich trzech w/w zastał w „czerwonym barze”. Wskazał, że A. podszedł do niego wraz z K. N. i powiedział, że ma spotkanie na „stadionie”. Razem z nimi udał się samochodem na „stadion”. Zatrzymał się naprzeciwko baru, gdzie znajdowali się B., P. oraz Y., czyli jak wskazał A.. A. z dziewczyną wyszli z samochodu, natomiast sam A. pozostał w środku. A. poprosił A., żeby podwiózł go na kemping przy ul. (...). Stwierdził, że widział jak B. przekazuje pieniądze A.. A. zawiózł A., K. N. do baru, w którym znajdowali się K. Ł. oraz D. Y. ps. (...). Słyszał jak A. proponuje dziewczynie zapalenie „trawki”. Według A., A. jest narkomanem. Wskazał, że nie zna K. N., nie rozmawiał z nią. Według niego jego osoba została pomówiona przez B. oraz oświadczył, że gdy B. kupił K. od A., to ten drugi zadzwonił do niej z poleceniem żeby uciekała. W dalszych wyjaśnieniach wskazał, że pseudonim (...) należy do A., który zna się lepiej z B.. Stwierdził, że nie ma nic wspólnego z J. K., ponieważ jak usłyszał od obrońcy D. Y., pracowała ona dla K. Ł., która kupiła ją od (...). W/w spędzili w jego mieszkaniu noc, po czym z rana udał się na stadion handlować. Jak stwierdził usłyszał potem, że ta dziewczyna pracuje dla (...). Podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia. Wyjaśnił, że nie handlował J.. Wracał z żoną ze stadionu, gdzie otrzymał telefon od (...). Dowiedział się telefonicznie, że w/w z przyjaciółką nie mają się spać stąd udzielił im noclegu. Dalej potwierdził, że A. posługiwał się pseudonimem (...). A. wyjaśnił, że współoskarżony pochodzi z W., zna się z nim wiele lat z (...) oraz odbywał z nim karę w zakładzie karnym w (...). Oskarżony A. A. (7) potwierdził wyjaśnienia składane podczas postępowania przygotowawczego i wskazał, że obciążające go zeznania spowodowane są tym, że zadzwonił do Komendy Stołecznej Policji i odkrył wiele przestępstw B. tzn. bicie i sprzedaż kobiet. A. podniósł, że B. skorzystał z art. 60 k.k., a odkryte zostało, że nadal zajmuje się procederem handlu ludźmi.

A. A. w wyjaśnieniach złożonych 19 grudnia 2013 roku (k. 1927 – 1929) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył, że słyszał jak B., którego znał tylko z widzenia i jego brat A. oraz prawdopodobnie człowiek nazywany D. handlowali kobietami.

Wyjaśniając w dniu 2 stycznia 2014 roku (k. 1967 – 1969) A. A. oświadczył, że chce skorzystać z art. 60 k.k. Wyjaśnił, że K. N. znał z (...). Zajmowała się tam prostytutką, spożywała duże ilości alkoholu. Od dawna znał oskarżonego A. D. i posiadał wiedzę, iż zajmował się on handlem kobietami. A. A. wyjaśnił, że nie ma on nic wspólnego z procederem prostytutki, zajmował się kradzieżami. Miał wiedzę o tym, że prostytutki na trasy wystawiane były przez B.. O K. N. powiedział A.. Namówił on A., aby zabrać ją z dworca i sprzedać jakiemuś B.. Razem z oskarżonym A., (...) oraz N. udał się na (...). A. stwierdził, że musi obejrzeć dziewczynę, ponieważ ma klienta chętnego do kupna. Doszło do kontaktu telefonicznego pomiędzy nieznanym człowiekiem narodowości (...) a A., ten człowiek zjawił się na spotkanie z kobietą narodowości (...). Z wyjaśnień oskarżonego A. wynika, że A. doszedł do porozumienia z K. N., udali się do baru na ul. (...). Tam zjawił się również wcześniej wskazany B. z kobietą narodowości (...). Po rozmowie jednak zrezygnowali z „kupna” K. N.. A. skontaktował się z drugim znajomym, którym był B. A.. Do spotkania doszło w innym barze przy S.. B. pojawił się w towarzystwie siostry A. A. (5), D. A. ps. (...) i S. E.. Według relacji A., B. i A. doszli do porozumienia w sprawie ceny za K. N.. B. zapłacił 600 euro. Suma ta została podzielona pomiędzy A., A., A. oraz N.. W wyniku podziału każdy z nich otrzymał kwotę 150 euro. K. N. również obiecano pieniądze, lecz nigdy ich nie otrzymała.

W wyjaśnieniach złożonych 7 stycznia 2014 roku (k. 1971 – 1973v) A. A. wyjaśnił, że K. N. poznał na ok. miesiąc przed sytuacją jej sprzedaży B.. A. widywał ją w okolicach (...). Dawał jej po 20 – 30 zł. Oświadczył, że zajmowała się prostytutką, miała problemy z alkoholem. A. wyjaśnił, że K. N. miała pracować, jako prostytutka dla kuzyna B.. W późniejszym czasie otrzymał informację od żony B., że K. pracuje dla B., jako prostytutka. Kontakt z nią stracił, gdy B. zabrał kobietę do P.. Na okazanej tablicy pogładowej nr 115 na zdjęciu nr 4 rozpoznał K. N., ale nie był do końca pewien. A. przywołał sytuację, gdy w 2009 r. spotkał się w barze przy ul. (...) z A., który zjawił się w towarzystwie dwóch kobiet narodowości (...). Chciał pożyczyć od A. pieniądze na benzynę do (...). Chciał tam zawieść obecne na spotkaniu kobiety. Stwierdził, że A. miał taktykę odnośnie werbowania kobiet polegającą na zapewnieniu im, że znajdzie im legalną pracę w (...). A. nie pożyczył mu pieniędzy, aczkolwiek A. pożyczył je od innego mężczyzny i jak wskazywała relacja skazanego, udał się do (...). Od żony oskarżonego A. - S. oraz jego syna o pseudonimie (...), A. dowiedział się, że A. ciągle znajduje jakieś kobiety i wywozi je do (...). Kobiety zostawały sprzedawane mężczyźnie narodowości

(...). Według niego P. nie był obecny przy sprzedaży K. N.. W wyjaśnieniach A. dokładnie podał ulicę baru, w którym doszło do sprzedaży kobiety, jako ul. (...). Na okazanej tablicy poglądowej nr 2 na zdjęciu nr 1 rozpoznał mężczyznę, który chciał kupić K. N.. Był to D. Y.. Na okazanej tablicy poglądowej nr 116 na zdjęciu nr 4 rozpoznał człowieka o pseudonimie (...), którym był A. A. (7). Na tablicy poglądowej nr 80 rozpoznał na zdjęciu nr 1 B., na zdjęciu nr 3 D. A. ps. (...). W dalszych wyjaśnieniach A. wskazał, że nie podawał K. N. żadnych narkotyków, ponieważ sam miał przerwę w ich przyjmowaniu. Na tablicy poglądowej nr 107 na zdjęciu nr 4 rozpoznał człowieka, który był przy kupnie K. N.. Był to S. E.. A. wskazał również, że B. o pseudonimie (...) był związany z prostytutką. Na tablicy poglądowej nr 129 na zdjęciu nr 2 rozpoznał B. posługującego się pseudonimem (...). Był to G. I.. Wskazał, iż prawdopodobnie ów mężczyzna w 2009 r. mieszkał w hotelu przy rondzie (...) wraz z dwiema prostytutkami narodowości (...). A. wyjaśnił dalej, że w latach 2008 – 2009 A. miał „do sprzedania” małoletnią dziewczynę narodowości (...). A. wyjaśnił, że dopiero na spotkaniu z A. powziął informację o braku pełnoletniości dziewczyny.

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2015 roku (k. 2302 – 2308) A. A. przyznał do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, że bywał u K. N., jako klient. Według jego relacji kobieta poszukiwała „alfonsa”. Świadczyła usługi seksualne na dworcu, w hotelu (...). A. powiedział A. o K. N.. A. zasugerował wtedy, żeby ją komuś sprzedać. Skontaktował się w tej sprawie z B. i doszło do transakcji za kwotę 650 bądź 700 euro. Były przy tym obecne cztery osoby. K. N. dowiedziała się, że pomiędzy mężczyznami doszło do podziału pieniędzy, stąd próbowała się kontaktować z A.. Według oskarżonego, kobieta była świadoma tego, że zostanie sprzedana. Oświadczył, że A. zajmował się handlem kobietami i wpłynął na A. w tym zakresie. Na pytanie prokuratora A. oświadczył, iż w hotelu (...) był w towarzystwie (...), A. oraz N., stwierdził, że K. N. chciała znaleźć sutenera, ponieważ zarabiała małe pieniądze. Według niego miała świadomość, że będzie pracować, jako prostytutka. Wspomniał również o spotkaniu w barze, gdzie A. telefonicznie umawiał spotkanie z B., jego bratem i siostrą. Na pytania współoskarżonego A., A. wskazał, że współoskarżony był w barze podczas dokonywania zapłaty za dziewczynę oraz cały czas rozmawiał z dziewczyną.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd zważył, co następuje:

wyjaśnienia oskarżonych A. A. (1) i A. A. zasługują częściowo na uznanie za wiarygodne, przy czym wyjaśnienia oskarżonego A. A. (12) zasługują na uznanie w nieznacznym zakresie.

Wyjaśnienia oskarżonego A. A. (1) zasługują na uznanie za wiarygodne w zakresie dotyczącym faktu jego pobytu w (...), znajomości z osobami wskazanymi w wyjaśnieniach, przebywania na S. (...)a i barach w jego okolicy oraz w okolicach (...). Wyjaśnienia w tym zakresie korespondują z pozostałymi dowodami i nie są w żadnej mierze kwestionowane przez uczestników postępowania. Nie ulega wątpliwości, że A. A. (7) przebywa od kilku lat na terenie (...), oprócz wyjaśnień oskarżonego wskazują na to np. wyroki skazujące za przestępstwa popełnione na terenie (...) (np. za czyny popełnione w 2008 roku), ustalenia operacyjne Policji dotyczące oskarżonego, zeznania świadków m.in. B. A., K. Ł., D. A. i A. A. (5). Zeznania tych samych świadków, a także świadków Z. M. i J. K. potwierdzają fakt, iż A. A. (7) przebywał w okolicy S. (...)a i na stadionie oraz na D.. Nie zasługują natomiast na uznanie za wiarygodne wyjaśnienia A. A. (1) kwestionujące charakter jego znajomości ze wskazanymi powyżej świadkami albowiem wbrew wyjaśnieniom oskarżonego ich znajomość i wzajemne relacje związane były w znacznej mierze z aktywnością oskarżonego w handlu kobietami. Nie zasługują także na uznanie za wiarygodne wyjaśnienia, kwestionujące udział A. A. (1) w handlu kobietami – jak wynika ze stenogramów rozmów telefonicznych oskarżonego A. A. (1), zeznań wskazanych powyżej świadków, wyjaśnień A. A., A. A. (13) podczas pobytu w (...) aktywnie uczestniczył w werbowaniu i przekazywaniu do prostytutki młodych kobiet, w tym ustalonych w toku niniejszego postępowania pokrzywdzonych K. N., J. K., J. D. i Z. M.. W ocenie Sądu wskazując w wyjaśnieniach, że znał pokrzywdzone, ale nie miał nic wspólnego z przekazaniem ich do wykorzystania w prostytutce A. A. (7) wyjaśnia niezgodnie z prawdą. Nie sposób bowiem uznać, że obciążające go zeznaniami pokrzywdzone J. K., J. D. i Z. M. oraz świadkowie, którzy uczestniczyli jako nabywcy lub potencjalni nabywcy w kontaktach z oskarżonym, mieli wspólny interes w przekazywaniu organom ścigania powiązanych ze sobą

relacji opisujących aktywną rolę A. A. (1) w handlu kobietami. Na marginesie wskazać należy, że świadkowie A. A. (5), B. A., D. A. i K. Ł. wyjaśniając w sposób dla oskarżonego niekorzystny, nie pomijają swojej roli w handlu kobietami i sutenerstwie, co wiąże się z ich odpowiedzialnością karną.

Odnośnie wyjaśnień A. A. Sąd uznał, że nie zasługują na uznanie za wiarygodne pierwsze składane przez niego wyjaśnienia z dnia 19 grudnia 2013 roku, w których zaprzecza swojemu udziałowi w przekazaniu do prostytutki K. N.. W pozostałym zakresie składane w późniejszym okresie wyjaśnienia A. A. częściowo zasługują na uznanie za wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony wskazuje na znajomość z K. N., pośrednictwo w jej poznanie przez A. A. (1), udział w podziale zapłaty uzyskanej od B. A. za K. N. oraz wiedzy odnośnie udziału A. A. (14) w handlu kobietami z (...) i (...). Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie korespondują z zeznaniami K. N., B. A., A. A. (5), D. A.. Nie zasługują na uznanie za wiarygodne wyjaśnienia kwestionujące podanie przez oskarżonego K. N. kokainy oraz zainteresowanie pozyskaniem sutenera wykazywane przez K. N. – przeczy temu bowiem świadek K. N., której zeznania Sąd uznał za wiarygodne.

Dokonując analizy wiarygodności wyjaśnień oskarżonych A. A. (1) i A. A. Sąd ocenił je w kontekście wewnętrznej spójności, logiki i konsekwencji oraz w odniesieniu do pozostałych zebranych dowodów w postaci zeznań świadków i ujawnionych dokumentów. Niezbędne zatem w tym miejscu jest dokonanie oceny wiarygodności zeznań świadków, w szczególności K. N., J. D., J. K. i Z. M. oraz B. A., A. A. (5), D. A. i K. Ł..

Na wstępie wskazać należy, że zeznania świadków nie były od początku postępowania karnego jednoznacznie spójne i konsekwentne, na co miały wpływ indywidualne interesy procesowe świadków B. A., A. A. (5), D. A. i K. Ł. – podejrzanych i oskarżonych w innych sprawach oraz właściwości pokrzywdzonych Z. M. i K. N., które ze względu na wskazania zdrowotne i uzależnienia były przesłuchiwane w obecności biegłego psychologa. Mimo to, możliwe było dokonanie oceny tych zeznań we wzajemnej korelacji i poczynienie wiążących dowodowo ustaleń, w jakim zakresie zeznania są wiarygodne i jako takie stanowią podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, a także z jakich względów podlegały zmianom.

Nie ulega wątpliwości, że w odniesieniu do pokrzywdzonych K. N. i Z. M. istniały w toku postępowania karnego wątpliwości, co ich rozwoju umysłowego i zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, skutkujące przesłuchiwaniem w obecności psychologa. Okoliczność ta jednakże w żadnej mierze nie dyskwalifikuje ich zeznań, a jedynie rodzi potrzebę ich oceny nie tylko w powiązaniu z zeznaniami (i wyjaśnieniami) pozostałych świadków, ale także w nawiązaniu do wniosków płynących z opinii biegłych. Na marginesie wskazać należy, że w odniesieniu do czynów popełnionych na szkodę Z. M. i K. N. przesłanki determinujące ich przesłuchanie w obecności psychologa oceniającego zdolność postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, stanowią także znamiona zbrodni zarzucanych oskarżonym w postaci niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, w przypadku Z. M. z uwagi na upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym, zaś w przypadku K. N. z uwagi na stan bezradności spowodowany upojeniem alkoholowym oraz zażyciem kokainy.

W ocenie Sądu w świetle opinii psychologicznych dotyczących świadka K. N. brak jest podstaw do uznania, że w jakimkolwiek stopniu zaburzona jest jej zdolność do dokonywania spostrzeżeń, przechowywania i odtwarzania ich zgodnie z rzeczywistością. W ocenie Sądu zeznania świadka K. N. stanowią wartościowy materiał dowodowy, a opis jej przekazywania za pieniądze przez oskarżonych dalszym osobom, koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego A. i zeznaniami świadków K. Ł., A. A. (5), B. A. i D. A.. Wskazać należy, że łączna analiza zeznań tych świadków i wyjaśnień oskarżonego A. umożliwia rekonstrukcję całości wydarzeń, świadkowie bowiem uczestniczyli w poszczególnych etapach pozyskania i przekazania K. N., a ich relacje w odpowiednim zakresie wzajemnie się pokrywają i uzupełniają. Zeznania K. N. odnośnie spotkania z oskarżonym A. i jego kolegami, w tym między innymi z osk. A. A. w pełni korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego A., obecność tych mężczyzn w trakcie dokonywania transakcji przez A. A.

(1) potwierdzają także zeznania świadków K. Ł., B. A., A. A. (5) i D. A.. W ocenie Sądu nie obniża wiarygodności świadka K. N. wynikająca z jej zeznań dezorientacja co do liczby mężczyzn towarzyszących A. A. – całość jej zeznań wskazuje bowiem jednoznacznie na to, że już podczas spotkania koncentrowała się na osobie znanego jej A., z którym uprzednio się umówiła, a nie na pozostałych mężczyznach. Zeznania świadka K. N. co do spotkania w barze z (...) i towarzyszącym jej B. korespondują z zeznaniami K. Ł. oraz z przekazywanymi przez nią w trakcie eksperymentu procesowymi informacjami dotyczącymi zeznań, i potwierdzają, że K. N. była oferowana do prostytucji przez oskarżonych właśnie K. Ł. i jej mężowi D. Y.. Co do dalszego przebiegu zdarzenia zeznania K. N. odnośnie przekazania ją za pieniądze rodzinie B. A. korespondują z zeznaniami B. A., A. A. (5), D. A. oraz wyjaśnieniami A. A.. Wskazani świadkowie i oskarżony A. opisali spójnie przekazanie K. N. przez A. A. (1) po negocjacjach B. A., informacje o otrzymanej zapłacie potwierdzają wyjaśnienia A. A., zeznania świadków B. A., A. A. (5) i D. A. oraz K. N., którą B. A. i A. A. (5) poinformowali, że musi im zwrócić z zarobionych jako prostytutka pieniędzy kwotę, jaką za nią zapłacili. W ocenie Sądu okoliczności te, w postaci wzajemnej korespondencji wskazanych dowodów, ich spójności w odpowiednim, znanym świadkom zakresie czasowym oraz fakt, że zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego A. A. oprócz okoliczności obciążających A. A. (1) zawierają szereg informacji niekorzystnych dla nich, zarówno w zakresie prawnego, jak i moralnego oceny ich zachowań, pozwalają na uznanie, że zeznania powołanych świadków w kontekście zachowań dotyczących handlu K. N. w pełni zasługują na uwzględnienie. Odnośnie zmiany zeznań dokonanej w toku postępowania przez A. A. (5), B. A., D. A. i K. Ł., wskazać należy na to, że po dokonaniu tej zmiany świadkowie składali zeznania korespondujące z zeznaniami świadka K. N., wyjaśnieniami A. A. oraz zawierające więcej informacji obciążających ich i osoby im bliskie. Nie sposób zatem uznać, że zmiana ta miała na celu wprowadzenie w błąd organów ścigania i skutkowało złożeniem niekorzystnych dla siebie, niezgodnych z prawdą zeznań (wyjaśnień), po to tylko aby dodatkowo obciążyć A. A. (1). W ocenie Sądu wobec uzyskania przez świadków, będących wówczas w innych postępowaniach podejrzanymi, wiedzy odnośnie stanu wiedzy organów ścigania o ich działalności (np. z treści postawionych zarzutów), świadkowie składali wyjaśnienia, zawierające więcej obciążających ich szczegółów, a zeznając prawdę na temat swojej przestępczej działalności, opisując zdarzenia ze swoim udziałem wskazywali także na przestępcze zachowania A. A. (1). Nie sposób wobec treści zeznań tych świadków uznać, że mścili się oni na A. A. za składane przez niego obciążające ich zeznania lub wyjaśnienia albowiem w największym zakresie odpowiedzialność karna świadków w postępowaniach prowadzonych przeciwko nim, była wynikiem ich własnych szczegółowych wyjaśnień, w których co do zasady nie unikali odpowiedzialności za swe zachowania, a nie informacji przekazanych przez A. A. (1).

W ocenie Sądu na uznanie za wiarygodne zasługują zeznania złożone przez J. D.. Zeznania te w znacznej mierze koncentrują się na zdarzeniach, które nastąpiły po przekazaniu jej przez m.in. A. A. (1) K. Ł. i D. E., co jest oczywiste mając na uwadze zarówno okres czasu, jaki J. D. spędziła z nimi pracując na ich rzecz jako prostytutka, jak i szybkie przekazanie jej im przez oskarżonego i mężczyznę znanego jej jako M.. Oceniając zeznania tego świadka Sąd miał na uwadze, że J. D. zmieniała swe zeznania, a nawet zeznając po raz pierwszy posłużyła się cudzym dowodem tożsamości i cudzymi danymi osobowymi (N. S.), co musi skłaniać do zwiększonej ostrożności przy ocenie wiarygodności zeznań tego świadka. Sąd dał jednak wiarę zeznaniom świadka J. D. wyjaśniającym z jakich względów, składając pierwotnie niezgodne z prawdą zeznania korzystne dla K. Ł. i pomijające udział oskarżonego w jej przekazaniu Ł.. W ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie wskazanie przez świadka J. D., że była zastraszana przez K. Ł. i instruowana jakie zeznania ma składać, stosowana była wobec niej przez K. Ł. i jej znajomych przemoc. Dopiero po pewnym czasie, gdy K. Ł. przestała jej zagrażać, złożyła zeznania, w których nawiązała do roli A. A. (1) w jej przekazaniu K. Ł. i D. Y. do wykorzystania w prostytucji. Zmienione zeznania J. D. w pełni korespondują z ostatecznie składanymi przez K. Ł. wyjaśnieniami, w których potwierdza ona okoliczności opisane przez J. D., niekorzystne dla siebie i skutkujące odpowiedzialnością karną. W ocenie Sądu brak wskazania przez K. Ł., udziału A. A. (1) w przekazaniu J. D. nie oznacza, że w tym nie uczestniczył – zgodnie z podziałem ról bezpośrednio J. D. przekazał K. B. (2) o pseudonimie (...). W ocenie Sądu opis A. A. (1), jego miejsca zamieszkania, relacji rodzinnych - jego konkubiny, w kontekście wskazania przez oskarżonego A. A., że A. A. (7) chwalił się, że oferował do sprzedaży nieletnią dziewczynę, wskazuje na to, że zeznania świadka J. D. w tym zakresie zasługują na uznanie za wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. K., uznając, że są one spójne, konsekwentne i logiczne. W zakresie dotyczącym tego, że A. A. (7) miał z nią kontakt i oferował ją do wykorzystania w prostytucji potwierdzają je zeznania świadka B. A., któremu

jako pierwszemu zaferował nabycie J. K., ale o tej propozycji J. K. nie wiedziała, a B. A. na nią nie przystał albowiem J. K. wcześniej pracowała jako prostytutka dla jego siostry A. A. (5) i od niej uciekła. Zeznania te potwierdzają zatem wskazanie przez J. K., że A. A. (7) pośredniczył w jej przekazaniu innym B., przy czym zgodziła się ona na to dlatego, że A. A. (7) zapewnił ją, że zapozna ją z mężczyzną, który jest zainteresowany stałym związkiem – nie informował jej o tym, że będzie pracowała jako prostytutka. Przy czym wskazać należy, że zachowanie B., który przyjął J. K., tj. M. jednoznacznie wskazuje na to, że dysponował on wiedzą odnośnie tego, że pracowała ona w przeszłości jako prostytutka (od razu kupił jej strój, nie tłumaczył zasad jej pracy i rozliczeń), a zatem zasadne jest uznanie, że nie znając wcześniej J. K. wiedzę taką posiadał od A. A. (1), który przekazał mu J. K. z tą informacją, do wykorzystania pokrzywdzonej w prostytucji. Zeznania świadka J. K. jako konsekwentne, spójne i logiczne w ocenie Sądu zasługują na uznanie za wiarygodne i stanowią podstawę poczynionych ustaleń faktycznych związanych z czynem popełnionym przez A. A. (1) na jej szkodę.

Odnośnie zeznań świadka Z. M. wskazać należy, że wnioski zawarte w opiniach psychologicznych i w opinii psychiatrycznej nakazują dokonania oceny zeznań tego świadka w szczególności w kontekście innych dowodów, które dodatkowo pozwalają na ocenę procesową zdolności świadka do dokonywania postrzeżeń i ich odtwarzania. Jak wynika z ostatecznej opinii psychologicznej uzyskanej w trakcie postępowania przygotowawczego (k.566 – 568) w związku z rozwojem intelektualnym poniżej normy, na poziomie upośledzenia w stopniu umiarkowanym oraz możliwością zmian (...) o charakterze organicznym, jej zdolność do postrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania spostrzeżeń może być znacznie zakłócona, przy czym nie stwierdzono tendencji do konfabulacji, występowały tendencje do fantazjowania oraz łatwość ulegania sugestii. Biegła wskazała, że świadek prezentuje postawę celowo obronną, która wynika z niechęci do świadczenia w sprawach sądowych i obawy przed zemstą ze strony osób obciążanych. W toku postępowania przygotowawczego uzyskana także została opinia psychiatryczna odnośnie świadka Z. M. (k.318-321). Biegła psychiatra uznała, że w związku z rozpoznaniem u Z. M. zaburzeniem psychicznym w postaci upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym, nie jest ona zdolna do prawidłowego postrzegania i zapamiętywania rzeczywistości, wykazuje tendencje do fantazjowania, w jej wypowiedziach nie stwierdziła konfabulacji, ale mogą one zawierać treści zasugerowane i elementy fantazjowania. Biegła psychiatra wskazała, że stwierdzone u Z. M. zaburzenie może mieć wpływ na wiarygodność jej zeznań. W toku postępowania sądowego na podstawie m.in. udziału w przesłuchaniu świadka, biegła psycholog wskazała, że świadek Z. M. jest zdolna do dokonywania spostrzeżeń, ich zapamiętywania i odtwarzania, zgodnie z tym co pamięta, nie wykazuje tendencji do zmyśleń, konfabulacji i fantazjowania oraz przedstawiania siebie jako osoby szczególnie ważnej (k.2788). Oceniając zeznania świadka Z. M. wskazać należy, że jej zeznania dotyczące tego jak poznała A. A. (1), jakie miała oczekiwania wobec jego pomocy w załatwieniu jej pracy – odmówiła wyjazdu za granicę, oczekiwać, że oskarżony pomoże jej w znalezieniu pracy w handlu zasługują na uznanie za wiarygodne w kontekście jej zachowania, gdy została zawieziona razem z K. B. (1) na szosę i pozostawiona tam w celu zarobkowania jako prostytutka. Z. M. nie podjęła oczekiwanych od niej zachowań, co z kolei skutkowało jej „zwróceniem” przez B. A. i ustaleniem z nim, że odda pieniądze zapłacone mu przez A. za Z. M.. W ocenie Sądu w tym zakresie z zeznaniami Z. M., że nie była zainteresowana pracą jako prostytutka korespondują zeznania B. A.. W kontekście zeznań Z. M., ujawnienia w mieszkaniu zajmowanym przez A. A. (1) plecaka z garderobą przekazaną Z. M. do wykorzystania w prostytucji, zeznań A. A. (5), B. A. i D. A. uznać należy, że wyjaśnienia A. A. (1), wskazujące na to, że Z. M. dzięki jego pomocy znalazła pracę jako sprzedawczyni na bazarze i że nie miał nic wspólnego z jej przekazaniem do wykorzystania w prostytucji nie zasługują na uwzględnienie i uznanie za wiarygodne. Wskazane powyżej okoliczności w ocenie Sądu pozwalają na uznanie, że zeznania Z. M. w zakresie dotyczącym okoliczności poznania A. A. (1), przekazania jej B. A. i jego rodzinie oraz faktycznej odmowy pracy w charakterze prostytutki zasługują na uznanie za wiarygodne.

W ocenie Sądu zasługują na uznanie za wiarygodne zeznania świadków A. A. (5), K. Ł., B. A. i D. A. w zakresie w jakim świadkowie ci jako osoby podejrzone wskazują na swój aktywny udział w handlu kobietami i sutenerstwie, a w przypadku A. i Ł. także w uprawianiu prostytucji. Te zeznania są spójne, korespondują ze sobą, zawierają szereg okoliczności dla zeznających niekorzystnych w kontekście ocen prawnych i moralnych. Wskazać należy, że świadkowie zeznając odnośnie okoliczności swego udziału w handlu kobietami, wskazywali na osoby, które przekazywały im kobiety i okoliczności tych transakcji. Z tego względu w ich zeznaniach pojawił się oskarżony A. A. (7) oraz opis

zawartych z nim transakcji i ich okoliczności. Zeznania świadków A. A. (5), K. Ł., B. A. i D. A. w tym zakresie są spójne i logiczne, przy czym należy w tym kontekście mieć na uwadze, że o ile sam opis zachowań wskazuje na zaistnienie w zachowaniu A. A. (1) przesłanek skutkujących jego odpowiedzialnością karną, o tyle subiektywne nastawienie świadków do karygodności takich zachowań, wskazuje na odmienną aniżeli wynikającą z przepisów prawa ich ocenę.

Raz jeszcze wskazać należy odnośnie zmiany zeznań dokonanej w toku postępowania przez A. A. (5), B. A., D. A. i K. Ł., że po dokonaniu tej zmiany świadkowie składali w odpowiednim zakresie zeznania korespondujące z zeznaniami świadka K. N., J. D., J. K., Z. M. i wyjaśnieniami A. A. oraz zawierające więcej informacji obciążających ich i osoby im bliskie. Nie sposób zatem uznać, że zmiana ta miała na celu wprowadzenie w błąd organów ścigania i skutkowałą złożeniem niekorzystnych dla siebie, niezgodnych z prawdą zeznań (wyjaśnień), po to tylko aby dodatkowo obciążyć A. A. (1). W ocenie Sądu wobec uzyskania przez świadków, będących wówczas w innych postępowaniach podejrzany, wiedzy odnośnie stanu wiedzy organów ścigania o ich działalności (np. z treści postawionych zarzutów), świadkowie składali wyjaśnienia, zawierające więcej obciążających ich szczegółów, a zeznając prawdę na temat swojej przestępczej działalności, opisując zdarzenia ze swoim udziałem wskazywali także na przestępcze zachowania A. A. (1). Nie sposób wobec treści zeznań tych świadków uznać, że mścili się oni na A. A. za składane przez niego obciążające ich zeznania lub wyjaśnienia albowiem w największym zakresie ewntualna odpowiedzialność karna świadków w postępowaniach prowadzonych przeciwko nim, będzie wynikiem ich własnych szczegółowych wyjaśnień, w których co do zasady nie unikali odpowiedzialności za swe zachowania, a nie informacji przekazanych przez A. A. (1).

Na zasadność uznania za wiarygodne zeznań świadków, którzy opisywali zaangażowanie A. A. (1) w handel ludźmi oraz tym samym na brak wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. A. (1) w tym zakresie, wskazują wnioski wynikające z dowodów uzyskanych w drodze kontroli operacyjnej przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji, której obiektem był m.in. A. A. (7). Ukazują one mechanizm działania sprawcy polegający na werbunku kobiet przeważnie z terenu (...) oraz zapewnianiu ich, co do zatrudnienia. Działanie skorelowane było najczęściej z wprowadzeniem w błąd, co do możliwości zatrudnienia. Następnie sprawca albo przechowywał kobiety w swoim mieszkaniu, albo spędzał z nimi czas w (...) barach. W między czasie inicjował kontakty telefoniczne z innymi B., gdzie oferował „zakup” kobiet w celu nierządu oraz brał czynny udział w finalizacji „transakcji”. Wszystkie czynności podjęte przez A. wpisują się w kanon zachowań stanowiący przestępstwo handlu ludźmi oraz ujawniony na podstawie zeznań wskazanych powyżej świadków i wyjaśnień oskarżonego A. A..

Na uznanie za w pełni wiarygodną zasługuje opinia biegłych psychiatrów dotycząca oskarżonego A. A., biegli w wyczerpujący sposób przedstawili ocenę stanu psychicznego oskarżonego – rozwój psychiczny, uwarunkowania środowiskowe, anomalie rozwojowe i społeczne oraz dokonali analizy wszelkich okoliczności związanych ze stanem zdrowia, rozwojem intelektualnym i społecznym oskarżonego, które mają wpływ na ocenę zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowanie. Zawarte w opinii wnioski są jasne i jednoznaczne.

Na uznanie za wiarygodne zasługują także opinie biegłych psychologów i psychiatry związane z dokonanymi przez nich ocenami stanu psychicznego świadków, stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez nich postrzeżeń, opinie te są jasne i pełne, zawierają jednoznaczne wnioski.

Sąd dał wiarę także dowodom z ujawnionych dokumentów zgromadzonych w sprawie, albowiem nie budziły one zastrzeżeń natury prawnej i faktycznej, a żadna ze stron nie kwestionowała ich treści. W szczególności pozytywna ocena wiarygodności odnosi do się do protokołów obrazujących przeprowadzone czynności procesowe, stenogramów rozmów zarejestrowanych w związku ze stosowanymi podsłuchami, danych z Krajowego Rejestru Karnego, odpisów orzeczeń.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uznał, że zeznania świadków: A. A., K. B. (1), J. M. (2), M. B. (1), D. Y., S. E., S. K., K. S. (2), M. K. (2), T. B., A. K., J. M. (3), C. Ś., M. B. (2), M. T., J. L., W. K., M. S., M. B. (3), M. S., E. S. i Y. D. nie odnoszą się do postawionych oskarżonych zarzutów oraz okoliczności związanych z popełnieniem przypisanych im czynów i istotnych dla oceny właściwości i warunków osobistych oskarżonych i z tych względów nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych.

Odnosnie odstąpienia od bezpośredniego przesłuchania w toku postępowania sądowego świadków J. K., J. D. , B. A. i D. Y. wskazać, należy, że zgodnie z art. 391 § 1 kpk jeżeli nie można było doręczyć świadkowi wezwania, wolno odczytywać w odpowiednim zakresie protokoły złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym – „niemożność doręczenia świadkowi wezwania, o ile jest rzeczywista i trwała, stanowi samoistną przesłankę zezwalającą na odczytanie złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym, do skorzystania z przewidzianego w przepisie art. 391 § 1 k.p.k. uprawnienia wystarczająca jest względna niemożność doręczenia wezwania świadkowi, nie dająca się usunąć do końca przewodu sądowego” (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 roku sygn. akt IIKK 1/14). W toku niniejszego postępowania sądowego wielokrotnie podejmowane były przez Sąd próby doręczenia wezwań świadkom za pośrednictwem operatora pocztowego i policji, czynione były ustalenia dotyczące ich aktualnego miejsca pobytu – zakończone niepowodzeniem i niemożnością spowodowania stawiennictwa świadków. Wskazane powyżej czynności jednoznacznie wskazują na to, że skutkująca odstąpieniem od bezpośredniego przesłuchania J. K., J. D. , B. A. i D. Y. przeszkoda, w postaci niemożności doręczenia wezwania osobie, której miejsce pobytu jest nieznane, jest realna, trwale istniejąca i rzeczywiście uniemożliwiająca doręczenie wezwania świadkom oraz ich bezpośrednie przesłuchanie przed sądem (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 roku sygn. akt II KK 204/14).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy poddany analizie zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. pozwolił na ustalenie stanu faktycznego i doprowadził do uznania, że wina oskarżonych A. A. (1) i A. A. jest bezsprzeczna, a okoliczności związane z popełnionymi przez nich czynami nie budzą wątpliwości.

Dokonując prawnej oceny zachowań oskarżonych A. A. (1) i A. A. Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zgodnie z dyspozycją art.189a § 1 kk i art. 115 § 22 kk odpowiedzialność karną za zbrodnię wyczerpującą ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk ponosi sprawca, który m.in. werbuje i przekazuje osobę z zastosowaniem podstępów, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu jej wykorzystania, nawet za jej zgodą, w szczególności w prostytucji. Jeżeli zachowanie sprawcy dotyczy małoletniego, stanowi ono handel ludźmi, nawet gdy nie zostały użyte metody lub środki wymienione w art. 115 § 22 kk pkt 1-6.

Wskazać należy, iż zachowanie oskarżonych w zakresie realizacji znamion zbrodni handlu ludźmi było w chwili dokonania czynu penalizowane w art. 253 § 1 k.k., którego odpowiednikiem zawierającym tożsamą sankcję karną od 3 do 15 lat pozbawienia wolności jest obecnie art. 189a § 1 k.k., wprowadzenie definicji ustawowej handlu ludźmi nie wpływa na prawnokarną ocenę czynów przypisanych oskarżonym. Nie można przyjąć, że w świetle przepisu art. 4 § 1 k.k. wprowadzona nowelizacja kodeksu karnego z dnia 20 maja 2010 r. zaostrzyła, a tym bardziej skutkowała powstaniem podstaw odpowiedzialności karnej w omówionym zakresie, a zatem zasadne jest dokonanie oceny prawno karnej czynów przypisanych oskarżonym w odniesieniu do przepisu obowiązującego w dacie orzekania, a nie w datach czynów.

Dokonując analizy prawno karnej zachowań oskarżonych, Sąd ustalił, że w realiach niniejszej sprawy zachowania przypisane A. A. oraz A. A. wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 189a k.k. Czyn ten polega na dopuszczaniu się handlu ludźmi, tj. podjęciu chociaż jednej czynności, która została określona w definicji handlu ludźmi zawartej w art. 115 § 22 k.k.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie pozwolił na ustalenie, że przekazanie K. N. przez sprawców ukierunkowane było na wykorzystanie jej w prostytucji, co wiązało się z osiągnięciem korzyści majątkowej. Zachowanie sprawców skorelowane było z wykorzystaniem wywołanej przez nich niezdolnością K. N. do należytego pojmowania przedsiębranego działania (odjechanie z B. A. i jego rodziną), związaną z wykorzystaniem stanu bezradności pokrzywdzonej spowodowanym przez sprawców upojeniem alkoholowym oraz działaniem podanej przez A. A. kokainy. Całość czynności sprawczej ukazuje obraz transakcji, która została dokonana przy udziale oskarżonych A. A. oraz A. w barze. Wskazać należy również, iż sprawcy dwukrotnie próbowali sprzedać pokrzywdzoną, co udało im się za drugim razem. Działanie oskarżonych od początku nakierowane było na dokonanie czynu

zabronionego, o czym świadczy rozmowa sprawców na temat „sprzedania komuś” K. N. oraz świadomość, że zarówno pierwsi potencjalni nabywcy, jak i ostateczni nabywcy są sutenerami. Oskarżeni działali zgodnie z podziałem ról: A. A., znający wcześniej K. N. i posiadający wiedzę o uprawianiu przez nią prostytucji oraz o nadużywaniu przez nią alkoholu i zażywaniu narkotyków, umówił spotkanie z nią i na to spotkanie przyjechał m.in. z A. A.. Wcześniejsza znajomość K. N. z oskarżonym A. spowodowała, że K. N. zgodziła się na rozmowy i spędzenie czasu w obecności jego znajomych oraz spożywała w ich obecności alkohol i kokainę podane przez oskarżonego A.. Znajomością z oskarżonym A. i doprowadzeniem jej do stanu bezradności tłumaczyć należy brak orientacji, co do dokładnego przebiegu transakcji i dominującego udziału w niej oskarżonego A., który zgodnie z podziałem ról doprowadził do sprzedaży K. N. osobom, które następnie miały ją wykorzystać i wykorzystywały w prostytucji. Po sfinalizowaniu transakcji i przekazaniu K. B. (3) A., oskarżeni oraz dwaj inni mężczyźni uczestniczący w transakcji podzielili się otrzymanymi od B. A. pieniędzmi. Oskarżeni działali z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim – po sprzeciwie K. N., która nie zgodziła się na propozycję pracy dla przedstawionych jej przez oskarżonych K. Ł. i D. Y. oraz oddawania im 30% zysku z prostytucji, w dalszym ciągu częstowali ją alkoholem, co w połączeniu z kokainą doprowadziło ją do stanu bezradności, co z kolei umożliwiło im realizację swego planu i sprzedaż K. N. w celu wykorzystania jej przez B. A. i inne osoby w prostytucji.

Odnosnie pokrzywdzonej J. D., A. A. (7) korzystając ze znajomości J. D. z B. M., dokonał wspólnie z nim jej werbunku na terenie (...), przechował w swoim mieszkaniu oraz wprowadził w błąd, co do możliwości zatrudnienia, a później za pośrednictwem M. przekazał ją K. Ł. i D. Y. w celu wykorzystania jej przez nich w prostytucji. O takim celu przejścia J. D. od oskarżonego A. i M., J. D. została poinformowana przez K. Ł. jeszcze przed zamieszkaniem u niej i (...), charakter działalności A. A. (1) wynikający m.in. z informacji uzyskanych na podstawie kontroli operacyjnej – stenogramy rozmów telefonicznych Zważyć należy ich w chwili dokonywania czynu zabronionego pokrzywdzona była małoletnia, o czym jak wynika z wyjaśnień A. S. oskarżony A. wiedział (chwalił się możliwością sprzedaży niepełnoletniej dziewczyny za 3000-4000). Działania A. A. (1) od początku ukierunkowane były na dokonanie „sprzedaży” pokrzywdzonej w celu wykorzystania jej w prostytucji – oferując jej pracę ustalił, jak jest sytuacja zarobkowa i że jest zdecydowana na podjęcie pracy (przy czym J. D. liczyła się z możliwością pracy jako sprzedawca), doprowadził do przekazania jej K. Ł. i D. Y., o których wiedział, że wykorzystują kobiety w prostytucji i z którymi wcześniej m.in. próbował dokonać transakcji związanej z K. N.. Zachowanie A. A. (1) w przypadku J. D. dotyczyło osoby małoletniej, stąd dla przypisania sprawstwa czynu określonego w art. 189a k.k. nie jest konieczne wykazanie podjęcia czynności, o których mowa w art. 115 § 22 k.k.

W przypadku pokrzywdzonej J. K. oskarżony A. A. (7) zastosował podstęp, polegający na wykorzystaniu jej wiary w to, że pośredniczy w zapoznaniu jej z mężczyzną, który chciałby nawiązać z nią związek. J. K. wcześniej pracowała jako prostytutka dla A. A. (5), uciekła od niej ponieważ chciała przestać uprawiać prostytucję. A. A. (7) przekonał J. K., że pozna ją z mężczyzną zainteresowanym stałym związkiem i wywiózł ją na stację benzynowa w okolicy G. i przekazał ją innym B.. J. K. podstępnie powodowana nadzieją na nawiązanie stałego związku przystała na propozycję A. udania się z nim w celu poznania człowieka, którego nazywano M.. Po przyjeździe na stację benzynową nastąpiło przekazanie J. K. przez A. A. (1) w ręce człowieka trudniącego się czerpaniem korzyści majątkowych z prostytucji, J. K. od następnego dnia była przez tego mężczyznę przymuszana do uprawiania prostytucji i przekazywania mu zarobionych pieniędzy. Okoliczności działania oskarżonego A. : zastosowanie podstępu, wykorzystanie kontaktów z osobami trudniącymi się sutenerstwem, wywiezienie pokrzywdzonej na stację benzynowa i przekazanie jej tam B., który niemalże niezwłocznie wykorzystał ją w prostytucji, jednoznacznie wskazują na zamiar bezpośredni i konsekwentną realizację przez oskarżonego znamion zbrodni handlu ludźmi w postaci przekazania pokrzywdzonej z wykorzystaniem podstępu innej osobie w celu jej wykorzystania w prostytucji.

W odniesieniu do pokrzywdzonej Z. M., A. A. (7) dokonał jej werbunku i wykorzystał jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania wynikającego z upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym oraz przekazał ją B. A. do wykorzystania w prostytucji. Nie ulega wątpliwości, że zachowania Z. M., opisane m.in. w zeznaniach A. A. (5) i B. A., ale ujawnione także podczas przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego oraz podczas przesłuchania w sądzie, w sposób nie pozostawiający wątpliwości wskazują na deficyty w jej rozwoju umysłowym – potwierdzone szeregiem zaświadczeń i informacji lekarskich. Takie zachowanie w ocenie Sądu musiało

być także należycie ocenione przez A. A. (1) i ta ocena miała wpływ na podjęcie przez oskarżonego decyzji o dalszym przekazaniu jej w celu uprawiania prostytucji – jej upośledzenie powodowało, że nie była w stanie ocenić należycie powodu zainteresowania jej osobą oraz była bezradna wobec zamiarów oskarżonego. A. A. (7) wykorzystał to i przekazał ją za kwotę 350 euro B. A. w celu wykorzystania jej w prostytucji.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że oskarżeni A. A. (7) i A. A. są winni tego, że na początku maja 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz wespół z dwoma nieustalonymi mężczyznami obywatelstwa (...), którzy posługiwali się imionami N. i A. dopuścili się handlu ludźmi - K. N. w ten sposób, iż zwerbowali ją na terenie (...) w W., a następnie wykorzystując jej stan bezradności spowodowany upojeniem alkoholowym oraz zażyciem kokainy przekazali za kwotę 650 EURO w celu wykorzystania w prostytucji dwóm ustalonym mężczyznom obywatelstwa (...), wobec których toczą się odrębne postępowania karne, tj. czynu z art. 189a § 1 kk.

Wskazane powyżej okoliczności doprowadziły także do uznania, że oskarżony A. A. (7) jest winny popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów, wyczerpujących ustawowe znamiona art. 189a § 1 kk, tj. tego, że:

- w dniu 26 maja 2008 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną obywatelstwa (...), przeciwko któremu toczy się odrębne postępowania karne, dopuścił się handlu ludźmi - małoletnią J. D. (ur. (...)) w ten sposób, iż po zwerbowaniu wyżej wymienionej pokrzywdzonej na terenie (...) w W. przez wyżej wymienionego ustalonego mężczyznę przechował ją przez jedną noc w swoim mieszkaniu, a następnie wprowadzając J. D. w błąd, iż zapewni jej pracę, przekazał pokrzywdzoną w celu wykorzystania w prostytucji ustalonej kobiecie obywatelstwa (...) i ustalonemu mężczyźnie obywatelstwa (...), wobec których toczą się odrębne postępowania karne;

- w bliżej nieokreślonym dniu w okresie październik-listopad 2009 roku na stacji paliw zlokalizowanej na trasie W. - G. woj. (...) dopuścił się handlu ludźmi - J. K. w ten sposób, iż stosując podstęp sprowadzający się do zaaranżowania spotkania wyżej wymienionej pokrzywdzonej z nieustalonym mężczyzną narodowości (...) posługującym się imieniem M. pod pretekstem nawiązania znajomości ukierunkowanej na stworzenia nieformalnego związku, przekazał J. K. wyżej wymienionemu mężczyźnie w celu wykorzystania w prostytucji;

- nieustalonego dnia w okresie od trzeciej dekady listopada 2009 roku do dnia 1 grudnia 2009 roku w W. woj. (...) dopuścił się handlu ludźmi - Z. M. w ten sposób, iż zwerbował wyżej wymienioną pokrzywdzoną na terenie (...) w W., a następnie wykorzystując jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania wynikającą z upośledzenie umysłowego w stopniu umiarkowanym oraz cech osobowości, a także wprowadzając Z. M. w błąd, iż zapewni jej pracę, przekazał pokrzywdzoną za kwotę 350 EURO w celu wykorzystania w prostytucji ustalonemu mężczyźnie obywatelstwa (...), wobec którego toczy się odrębne postępowanie karne.

Wymierzając oskarżonym A. A. i A. A. kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynów oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonych, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Oceniając stopień winy Sąd analizował okoliczności, mające wpływ na zakres swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem:

1) możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, warunkowaną poziomem rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego sprawcy, stanem wiedzy, doświadczenia, zdolnościami odbioru bodźców i informacji oraz ich analizy;

2) możliwość podjęcia decyzji odnośnie zgodnego z prawem zachowania, co warunkowane jest normalną sytuacją motywacyjną, zdolnością przeciwstawiania się szczególnym naciskom motywacyjnym, umiejętnością dokonywania

wyboru spośród wielu możliwych sposobów zachowań, odpornością na nacisk bodźców zewnętrznych (sytuacyjnych), poziomem przyswojenia reguł moralnych;

3) możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności Sąd uznał, że stopień winy oskarżonych był znaczny. Oskarżeni mieli w chwili popełnienia przypisanych im czynów niczym nie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, dokonany przez nich dobór środków, pokrzywdzonych (osób de facto społecznie i rodzinie pozbawionych wsparcia i osamotnionych), jak i celu jaki miał zostać osiągnięty w wyniku przestępstw stanowił przejaw znacznej demoralizacji oskarżonych, co miało wpływ na ocenę stopnia winy jako bardzo znacznego.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym Sąd miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację. Dokonując, zatem oceny stopnia społecznej szkodliwości sąd uznał, że zachowania tak dalece naruszające godność człowieka i ingerujące w sferę życia psychicznego, emocjonalnego i fizycznego pokrzywdzonych, zmierzające do uprzedmiotowienia pokrzywdzonych i traktowanie ich jako przedmiotu dokonywanych transakcji sprzedaży, przekazania do prostytucji, prowadzą do uznania, że rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz rozmiar wyrządzonej szkody są znaczne. Także motywacja oskarżonych – chęć osiągnięcia korzyści materialnej oraz bezpośredniość zamiaru wskazują na znaczny stopień społecznej szkodliwości.

Wymierzając A. A. kary jednostkowe Sąd ocenił także jego warunki i właściwości osobiste. Jako okoliczność negatywnie oddziałującą na wymiar kary Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego za umyślne przestępstwa, w tym w szczególności za czyn z art.211 kk, uznając, że ponowne popełnienie umyślnych przestępstw, nacechowanych bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości, wskazuje na wysoki stopień jego demoralizacji. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał także brak skruchy, wskazujący na brak pozytywnej refleksji i uznania karygodności swych zachowań. Za okoliczności łagodzące Sąd uznał działanie oskarżonego bez użycia przemocy. Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu A. A. kary za czyn I i III po 4 lata pozbawienia wolności, zaś za czyn II i IV kary po 5 lat pozbawienia wolności – uznając, że zbrodnie popełnione na szkodę osoby małoletniej (J. D.) oraz osoby upośledzonej umysłowo (Z. M.) nacechowane są większym stopniem społecznej szkodliwości.

Wymierzając oskarżonemu A. A. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisany mu czyn, oprócz wskazanych powyżej okoliczności związanych ze stopniem winy i społecznej szkodliwości czynów, Sąd miał na uwadze właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Sąd uznał za okoliczność łagodzącą przyznanie się oskarżonego do winy i wyrażoną w związku z postawą procesową skruchę oraz incydentalny udział oskarżonego w tego typu przestępstwie. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią, wielokrotną karalność A. A. za przestępstwa umyślne.

Wymierzając kary pozbawienia wolności w tym samym stopniu w odniesieniu do obu oskarżonych Sąd miał na uwadze względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Orzekając kary Sąd baczyl, aby w należyтым stopniu zrealizowane zostały cele zapobiegawcze, poprzez jednoznaczne uświadomienie oskarżonym faktu naruszenia obowiązujących norm prawnych i społecznych. W ocenie Sądu dolegliwość, jaka łączy się z wymiarem i wykonaniem kary, będzie stanowić na przyszłość bodziec zniechęcający do popełnienia czynów naruszających prawo i uzasadniający przekonanie, iż popełnienie przestępstwa się nie opłaca. Sąd miał na uwadze także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zarówno poprzez odstraszenie potencjalnych sprawców, którym wymiar kary winien uświadomić nieopłacalność podobnych zachowań, jak też poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, uświadamiając, że w ramach obowiązującego porządku prawnego sprawca przestępstwa zostanie wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej.

Wymierzając oskarżonemu A. A. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności Sąd wziął przede wszystkim pod rozwagę, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak - wymiar kary łącznej zależy m.in. od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że nie zachodzi ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy uzasadniający połączenie orzeczonych wobec A. A. (1) kar na zasadzie

absorbpcji, ale także Sąd uznał że brak jest nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej uzasadniającej wymierzenie A. A. kary łącznej na zasadzie kumulacji. Sąd uznał, że priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna - orzekana na zasadzie absorpcji oraz kumulacji – winna być wyjątkiem (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2013 roku sygn. akt II AKa 145/13). Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył A. A. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Mając na uwadze osiągnięcie przez oskarżonych ustalonych kwotowo korzyści majątkowych w związku z popełnieniem przestępstw popełnionych na szkodę K. N. i Z. M., Sąd orzekł w trybie art. 45 § 1 kk wobec oskarżonych A. A. i A. A. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw.

Zaliczając A. A. na poczet orzeczonej kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze, że A. A. (7) w toku niniejszego postępowania karnego był tymczasowo aresztowany w okresie od 28 września 2013 roku do dnia 20 grudnia 2013 roku.

W związku z tym, iż oskarżeni A. A. (7) i A. A. korzystali z obligatoryjnej pomocy prawnej obrońcy z urzędu, Sąd zasądził na rzecz adwokatów K. L. i M. Z. kwoty odpowiednio 1620 złotych i 1740 złotych, powiększone o stawkę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych.

Mając na uwadze, że oskarżeni mają obecnie w znacznym stopniu ograniczone możliwości zarobkowania (osadzenie A. A., stan zdrowia A. A. (1)) oraz nie posiadają oszczędności, Sąd zwolnił ich od ponoszenia kosztów procesu, poniesione wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

- 1) (...) (...) A. A. (1)
- 2) (...) (...) K. N. (...)